

PROSES REPOSADES

Miquel Martín i Serra (Begur, 1969) és autor, entre d'altres novel·les, de *Guanyaràs una mar llisa* (Periscopi, 2024), *La drecera* (Premi de Narrativa M. Àngels Anglada, Premi El Setè Cel i finalista del Premi Òmnium a la Millor Novel·la de l'Any, Periscopi, 2020) i *L'estratègia de la gallina* (finalista del Premi Ramon Llull, Columna, 2001). També ha publicat *Fragments d'inexistència: Una biografia de Tom Sharpe* (Navona, en català, i Anagrama, en castellà, 2023, amb la col·laboració de Montserrat Verdaguer), *Quan els pobles no tenien nom* (Sidillà, 2021) i *Llegendes de mar de la Costa Brava* (Sidillà, 2012). Ha escrit nombrosos articles i assajos sobre Joan Vinyoli, entre els quals destaquen: *Vinyoli trasbalsa la bellesa com el vi* (Vibop Edicions, 2021); «Joan Vinyoli, el gall salvatge» (Premi Recvll de retrat literari 2019, publicat a *El Punt Avui*); «Les influències filosòfiques en la poesia de Vinyoli», dins el volum *Joan Vinyoli i la poètica postsimbolista* (L'Avenç, 2016); i l'estudi preliminar de *Vent d'aram* (Edicions 62, 2015).

De l'obra de Miquel Martín n'han dit:

Martí Domínguez, *El Temps* — «Llegiu Miquel Martín i recordeu Horaci, la seua lloança de les coses petites sobre les grans en la vida, i la curta durada de la nostra existència i l'inexorable final que és la mort.»

Màrius Serra, *La Vanguardia* — «El registre lingüístic que alena aquesta esplèndida prosa la fa una obra atemporal.»

Jordi Cabré, *Sàpiens* — «Un escriptor sensible, refinat i perfeccionista.»

Lluís Ruiz — «En Miquel Martín és un d'aquells autors silenciosos i subterranis, minaires, com en Toni Sala o la Mercè Ibarz. Són escriptors misteriosos que, lentament i ferma, eixamplen una literatura.»

Francesc Bombí-Vilaseca, *La Vanguardia* — «Hi ha en aquesta obra un gran pòsit de reflexió literària i una llengua molt treballada i precisa.»

Ponç Puigdevall, *El País* — «*Guanyaràs una mar llisa* és al mateix temps moltíssimes altres coses que encanten, diverteixen i commouen el lector: una novella sobre la diabòlica mania de navegar, una crònica

fulgorant sobre els viatges al fons del no-res, una èpica de la Costa Brava abans que el mal i les seves urpes en destruïssin el paisatge i les seves formes de viure —sense que hi hagi cabuda per a la nostàlgia ni el sentimentalisme—, un elogi de l'antropologia com a mètode consciencios de coneixement, un compendi sobre les transmissions orals que forgen la vitalitat i la música i les exageracions d'una tribu familiar —i el lèxic de la seva memòria—, un generós catàleg sobre les gràcies de l'amistat, un tractat minuciós sobre com s'aprèn a caminar a força de caure i tornar-se a aixecar —i de com escriure deu consistir en això—, un manifest molt sofisticat, i molt cert, sobre com escriure exaspera i dol i també sobre com consola encara més —el literat, evidentment, però sobretot el lector—. El lector de *Guanyaràs una mar llisa* en surt feliç, de la mateixa manera que experimenta aquesta sensació mentre dura l'experiència de benestar de les seves pàgines.»

Montserrat Serra, *Vilaweb* — «El valor de la literatura de Miquel Martín és la importància de la construcció d'un estil propi, amb una llengua neta, rica, diàfana. És una literatura amb molta llum.»

Miquel Martín i Serra

***PROSES
REPOSADES***

ASTROLABI, 19

EDICIONS DEL PERISCOPI

Proses reposades

© Miquel Martín i Serra, 2017 (2025)

Aquesta edició c/o SalmaiaLit, agència literària

© de la imatge de la coberta: Evarist Vallès Rovira / mE 2149. Museu Empordà, Figueres

© de la fotografia de la imatge de la coberta: © mE. Museu Empordà, Figueres (Jordi Puig)

© del disseny de la coberta: Tono Cristòfol

© d'aquesta edició: Edicions del Periscopi SLU, 2025

Publicat per Edicions del Periscopi SLU

info@periscopi.cat | Web: www.periscopi.cat

Facebook: www.facebook.com/Periscopi

X: x.com/Ed_Periscopi | Instagram: [@edicions_del_periscopi](https://www.instagram.com/edicions_del_periscopi)

Impressió: Romanyà Valls, Capellades

Imprès a Catalunya – *Printed in Catalonia*

Edició a càrrec d'Aniol Rafel, Andrea Rovira i Marta Rubirola

Correcció: Miquel Saumell Santa Eugènia, Òscar Lozano

i Núria Saurina Eudaldo

Disseny de la col·lecció i maquetació: Tono Cristòfol

Dipòsit legal: B 10394-2025

ISBN: 979-13-87726-10-2

Aquest llibre s'ha imprès amb un paper òfset cru de noranta grams i ha estat compaginat amb la tipografia Caslon Pro.

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright, sota les sancions establertes per la llei, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics.

SUMARI

PASSEJADES 15

A recer (17) Aiguafreda i el temps (20)
Escriure a Tamariu (23) Saltseseugues (27) Les oques
del mas Quermany (30) Caminar per Girona (33)
Sota l'ombra del cap de Begur (37) El Montgrí (41)
La darrera cabanya (44) Tot ens fa profit (48)

RUTINES 51

Elogi de la rutina (53) Bressoleig (56) El mite
sexual (59) Contra el caos (62) Pèrdua de temps (65)
Córrer (68) Desglaç (71) Poesia quotidiana (74)
Celebració (79) La vida a través de l'art (82) El símbol
d'infinít (86) El confident (89) La gàbia (92)
El que fuig (95)

MENGES   99

On es cou la vida (101) Cada cosa al seu temps (104)
El pa de cada dia (108) Bolets (112) Delícies
boscanes (115) Bríoxos i arengades (119)
Es niu (122) Brunyols (125) Arròs a la cassola (128)

PARLES   131

Digue'm com parles (133) Salant la llengua (137)
Allò que diu la mar (140) Brots nous (143) Paraules
ferides (146) Uf!, va dir ell (148) Els mèdiums de la
literatura (151) Paisatges literaris (155) Diàlegs (158)

EVOCACIONS   163

Festa major (165) Amor pur (169) Entre llibres (179)
Els intocables (182) Vacances (185) On són? (188)
Una llarga digestió (191) Camps de maduixes (194)
Guixos de colors (197) Direcció assistida (200)
Entotsolat (204)

LECTURES   207

La baula (209) Ruyra, la prosa que vibra (212)
Caterina Albert, vetlladora de mots (217) Gaziél,
l'humanisme lúcid (223) Foix: entre negrors, mil
camins oberts (227) Vinyoli, la veu del mar (232)
Josep Pla i Pere Pagell (243)

AGRAÏMENTS   251

A l'Olga, que hi va creure abans que ningú.

Sé d'on vinc i procuro ser-hi conseqüent.

MIQUEL PAIROLÍ, *Octubre*

PASSEJADES

Sempre he cregut que l'home, si no és una expressió personal del territori concret que va produir-lo, com una flor ho és d'un test, ve a ser quelcom d'insípid —sense suc ni bruc, com vulgarment diem.

GAZIEL, *Sant Feliu de la Costa Brava*

A recer

La tramuntana brogia, fuetejava, bufava embogida encara. Vinclava els arbres, alçava polseguera pels camins, feia trontollar el cotxe i la gent. Tots dos teníem els llavis ressecs, encetats, els cabells embullats i els ulls plorosos. El nostre cos, carregat d'electricitat, semblava a punt d'esclatar. Durant la nit, la tramuntana havia brufolat amb tanta fúria que sacsejava els porticons i brunzia, vertiginosa i amenaçant, entre els reclaus i les fenelles. Havíem dormit a estonades, neguitosos. En llevar-nos, el jardí era un desgavell de plàstics, fulles, troncs i objectes desplaçats. Mentre esmorzàvem havíem corroborat els danys enmig d'un silenci impotent: les flors, que havíem esporgat i protegit de malures, apareixien marcides, despullades de pètals; els fruiters, que regàvem cada tarda, estaven mustis, mordicats, sense fruits; la grama, groguenca i neulida. Hi ha una mena

d'atracció morbosa, també en la desolació, que ens obligava a aturar-nos en cada petit infortuni: un niu arrabassat, una nina decapitada, un cove trabucat en un racó, sobre fullaraca i paperam. Ja se sap, la tramuntana és exagerada de mena, histriònica, excessiva.

Ara, de camí cap a estudi, comentàvem les molèsties i les destrosses de la ventada i ens preguntàvem quan s'encalmaria, alhora que li dedicàvem tot un reguitzell d'improperis per conjurar-la. De sobte, però, ens vam quedar muts, ullpresos. Al final del camí, al bell mig d'un bosquet de pins i alzines que balandrejaven, s'estenia un camp de blat. La tramuntana en feia ondular elegantment les espigues: era una minúscula mar continguda, abastable, amb ones que enlluernaven i morien arran de camí. Vaig aturar el cotxe i vam contemplar com una serp gegantina s'entestava a reptar per damunt del blat una vegada i una altra, mansa, juganera, tot xiuxiuejant confidències. L'espectacle era tan magnètic, tan bell, tan líric, que tots dos vam quedar embadalits durant força estona. Fins que vaig mirar de reüll el rellotge del mòbil i vaig adonar-me que fèiem tard a col·legi. Vaig estar a punt d'engegar el cotxe i marxar rabent, però la meva filla continuava absorta, rendida davant la mateixa tramuntana que hores abans li provocava malsons i li malmenava el seu paradís.

I sí, vaig engegar el cotxe de seguida, però per aparcar-lo a la vora del camp. I no la vaig portar a

l'escola, sinó a un penyal envoltat d'ullastres i llentiscles, a recer, on només arribava una claror fúlgida i una calidesa asserenada. El cel era tot esbandit, d'un blau virginal, i la realitat, tocada per la llum cristallina, semblava dibuixada i esculpida alhora, com si tot fos més proper, gairebé a frec dels nostres dits. Vam continuar presenciant l'espectacle i explicant històries, cantant cançons i recitant poemes. Perquè hi ha coses que, per molt que es vulgui, no es poden aprendre dins d'una aula.